

ROK 2024 OČAMI SOCIÁLNEHO PRACOVNÍKA

Uplynulý rok bol mojím prvým v Hospici na pozícii sociálneho pracovníka prvého kontaktu. Hospic som poznal z minulosti, keď som ako vedúci sociálneho zariadenia umiestnil do jeho starostlivosti ťažko chorého klienta. Od tých čias, hoci to bolo už pár rokov, mi utkvela v pamäti atmosféra, ktorá tu panovala a tak keď som na sklom roku 2023 zistil, že je tu voľné pracovné miesto na sociálnom úseku, bez váhania som sa prihlásil. Pravdupovediac, mal som obavy, nakoľko ako zamestnanec som mal svoje klady aj zápory: kladom bolo vzdelanie a skúsenosť, záporom telesný hendikep a znížená pracovná schopnosť, som totiž vozíčkar. No vedenie Hospicu mi dalo príležitosť a vložilo vo mňa dôveru, za čo som a budem vždy vďačný.

Práca na pozícii sociálneho pracovníka prvého kontaktu je pre mňa po profesionálnej stránke novou, no veľmi prospešnou a silnou skúsenosťou. Pre tých, ktorí sa na nás obracajú (či už telefonicky alebo osobne) vo veci umiestnenia svojich blízkych do nášho zariadenia predstavujem hlas aj tvár Hospicu, preto k tomu chcem pristupovať zodpovedne a profesionálne, no zároveň ľudsky.

Počas uplynulého roka som sa rozprával s mnohými ľuďmi, vypočul si mnoho príbehov, zažil mnoho chvíľ pohnutia, smútku, sĺz ale aj nádeje a dokonca radosti. To vtedy, keď som bol svedkom zmierení rodičov s deťmi, urovnania vzťahov tvárou v tvár blížiacemu sa koncu, prejavu spolupatričnosti. Paradoxne, dovoľm si povedať, že môj hendikep a v súvislosti s ním prežitá utrpenie mi viackrát pomohol pri nadviazovaní kontaktu, vytváraní pocitu blízkosti s tými, ktorí trpia.

Práca v Hospici je výzvou a skúškou. Výzvou spoznať samého seba, svoje emocionálne limity a skúškou trpezlivosti, lásky a vnútornej sily. Je dôležité byť vysporiadaný s vlastnou smrteľnosťou a existenciálnymi otázkami večnosti, spásy, ďalšej existencie duše. Hospic ako inštitúcia funguje v istom rytme a kolajach, čo samo o sebe prináša riziko upadnutia do akéhosi stereotypu, rutiny, no keďže objektom nášho pôsobenia sú živé ľudské bytosti s jedinečnými pocitmi a potrebami, je to zároveň dynamický, živý organizmus.

A uprostred toho všetkého sa potrebujeme každý deň zastaviť a pripomenúť si, že našou veľkou úlohou a zodpovednosťou,

aj ako kresťanov, by malo byť sprevádzanie nám zverených nesmrteľných ľudských duší na ich ceste do večnosti. A vedomý si neopakovateľnosti okamihu,

sa učím odložiť nabok všetko, čo môže počkať a venovať čas a pozornosť tým, ktorí tu už zajtra nemusia byť!

Matej Labuda

